

A Győri Ítéltábla a Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda által képviselt I.r. és II.r. **felpereseknek** a Dr. Bacsek György Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jogok megsértése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2015. március 9. napján meghozott P.20.040/2015/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. szám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperes által az I.r. felperesnek 15 napon belül fizetendő összeget 400.000 (Négyszázezer) forintra, a II.r. felperesnek 15 napon belül fizetendő összeget szintén 400.000 (Négyszázezer) forintra leszállítja.

Mellőzi az alperesnek a fenti összegek utáni kamatfizetésre kötelező rendelkezését.

Az alperes által az állam javára fizetendő feljegyzett kereseti illeték mértékét 72.000 (Hetvenkettőezer) forintra leszállítja.

Kötelezi az I.r. és II.r. felperest, hogy fizessen meg az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fejenként 24.000 - 24.000 (Huszonnégyezer-huszonnégyezer) forint feljegyzett kereseti illetéket.

Az alperes által az I.r. és II.r. felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak fizetendő ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség mértékét 20.000 (Húszezer) forintra leszállítja.

Kötelesek a felperesek megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fejenként 48.000 - 48.000 (Negyvennyolcezer-negyvennyolcezer) forint, az alperes ugyanilyen módon 64.000 (Hatvannégyezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelesek a felperesek megfizetni az alperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 20.000 (Húszezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes az "A" című napilap 2014. augusztus 18. napján megjelent számának címlapján I.r. és II.r. felperesekről készült fénykép elkészítésével és közlésével megsértette az I.r. és II.r. felperesek képmáshoz való jogát. Megállapította, hogy az alperes az "A" című napilap 2014. augusztus 18. napján megjelent számának 19. oldalán az I.r. és II.r. felperesekről készült fénykép közlésével megsértette az I.r. és II.r. felperesek képmáshoz való jogát. Megállapította, hogy az alperes az "A" című napilap 2014. augusztus 18. napján megjelent számának 19. oldalán „....” című cikkének megjelentetésével megsértette az I.r. és II.r. felperesek magánélethez fűződő jogát. A bíróság eltiltotta az alperest az I.r. és II.r. felperesekről a 2014. augusztus 18. napján a "A"-ban megjelent fényképek, valamint az I.r. és II.r. felperesek esküvőjéről való tudósítás vonatkozásában a további jogsértéstől. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I.r. és II. r. felperesnek 15 napon belül fejenként 1.000.000 forintot, és ezen összeg után mindkét felperes vonatkozásában 2014. augusztus 19. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatot. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 192.000 forint feljegyzett illetéket, az I.r. és II.r. felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 15 napon belül 100.000 forint perköltséget azzal, hogy ezt meghaladóan a peres felek maguk viselik az eljárás során felmerült költségeiket.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az I.r. és II.r. felperesek 2014. augusztus 16. napján kötöttek házasságot **"Település"1-en**. Ez az I.r. felperesnek a negyedik, a II.r. felperesnek a második házassága volt. A felperesek az esküvőt állandó lakóhelyüktől távol kívánták megkötni abból a célból, hogy az ne kapjon nagy nyilvánosságot. Az esküvő híre azonban kitudódott, arra több fotós - köztük az alperessel megbízási jogviszonyban álló **"B"** is - , illetőleg újságíró jelent meg a faluban. Az alperes megbízásából eljáró fotós a felperesek hozzájárulása nélkül fényképet készített az esküvői hintón ülő felperesekről, és azt az "A" című napilap 2014. augusztus 18.

napján megjelent számának első oldalán megjelentette. Az alperes a felperesek hozzájárulása nélkül tette közzé a felperesek esküvőjéről készített újságcikket, amelyből kiderült, hogy a felperesek a sajtó megjelenése miatt voltak kénytelenek rejtőzködni, esküvői hintójukon biztonsági őrök mögé bújni. A felperesek esküvőjének meghittségét a megjelenő sajtó, köztük az alperesi fotós megzavarta. A falu lakói értetlenül álltak az esküvőn történetek miatt, s a felperesekkel való viszonyuk is megromlott. Az alperes a 2014. május 23. napján kötött szerződés alapján a felperesek hozzájárulásával a "C" Magazin részére fényképeket készített a felperesekről, az egyik fényképet az alperes a perbeli újságcikk illusztrációjaként a felperesek hozzájárulása nélkül tette közzé.

A törvényszék előjáróban rögzítette, hogy a felperesek által hivatkozott cikk és fényképek megjelenése a 2013. évi V. törvény hatályba lépése után történt, így a jelen eljárásra a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni. A Ptk. 2:44. §-ában foglaltakra tekintettel kifejtette, hogy az alperesnek az a védekezése, amely szerint a felperesek közszereplők, nem foghatott helyt. Hangsúlyozta, hogy a közszereplői minőség mindig esettől függő, a közszereplők életének nem minden mozzanata minősül olyan eseménynek, amelynek nyilvánosságra hozatalához hozzájárulásra nincs szükség. A közszereplőt is megilleti a magánélethez való jog, hozzájárulása nélkül csak közszereplői tevékenysége során készülhet róla fénykép (BH. 2006.282.). Utalt arra, hogy bár a felperesek esküvője a nyilvánosság egy részének érdeklődésére számot tartó esemény volt, azon a felperesek nem közszereplőként vettek részt, így az arról való tudósítás, illetőleg fénykép készítése a felperesek engedélyéhez volt kötött, még akkor is, ha a felperesek korábban magánéletük egyes részeit a nyilvánosság elé tárták.

A képmáshoz való jog megsértésére alapított kereseti kérelem kapcsán a Ptk. 2:48. § /1/ és /2/ bekezdésére utalva rámutatott, hogy az alperesi kiadvány címlapján megjelent fotó készítéséhez és közzétételéhez a felperesek nem járultak hozzá. Megállapította, hogy az alperesi napilap 19. oldalán megjelent fénykép elkészítéséhez a felperesek hozzájárultak, a közzétételre vonatkozó hozzájárulásukon azonban az alperes jogsértő módon túlterjeszkedett, amikor a felvételt nem csupán a "C" Magazinban, hanem az esküvőről készült tudósítás illusztrációjaként is felhasználta. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben a magánélethez való jog megsértése „pusztán” annyiban nyilvánul meg, hogy a felperesekről hozzájárulásuk nélkül készül fénykép, úgy a képmáshoz való jog megsértését meghaladóan ugyanezen magatartás nem valósítja meg a magánélethez való jog megsértését is. Ugyanígy nem sérti a magánélethez való jogot az, ha az alperes szükséztudósítást közöl a felperesi esküvőről, mint tényről,

tekintettel arra, hogy az esemény egy részéről a felperesek a nyilvánosságot nem zárták ki. Ugyanakkor az alperes jogsértő módon beavatkozott a felperes magánéletébe azzal, hogy a helyszínre fotóst küldött, aki magatartásával megzavarta a felperesek esküvőjének zavartalan lebonyolítását. A magánélethez való jog megsértése tehát nem a felpereseket ábrázoló fényképek elkészítésével, a felperesi esküvőről való híradással, hanem az esküvőt megzavaró újságírói magatartással valósult meg.

Mindezekre tekintettel a Ptk. 2:51. § /1/ bekezdés a./ pontja alapján megállapította, hogy az alperes tevékenységeivel megsértette a felpereseknek a képmáshoz és magánélethez való jogát. Az alperesnek a további jogsértéstől való eltiltásáról a Ptk. 2:51. § /1/ bekezdés b./ pontja alapján rendelkezett. A felperesek által érvényesített sérelemdíj kapcsán a Ptk. 2:52. § /1/, /2/ és /3/ bekezdésére, a Ptk. 6:519. §-ára, 6:542. § /1/ bekezdésére, 6:48. § /1/ bekezdésére és 6:532 §-ára utalva kifejtette, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz elegendő a személyiségi jogsértés. Ez azonban nem azonos azzal a (részben jogi) közbeszédben megjelenő állásponttal, mely szerint a személyiségi jogsértés esetén minden esetben sérelemdíjat kell a jogsértőnek fizetnie. Utalt arra, hogy az alperes a vele megbízási jogviszonyban álló fotós magatartásáért a Ptk. 6:542. § /1/ bekezdése alapján felelősséggel tartozik, ebből következően a sérelmezett fényképek megjelentetéséért, az újságcikk közléséért az "A" napilap kiadója, vagyis az alperes tartozik felelősséggel. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely alapján a bíróság a személyiségi jogsértés vonatkozásában a felróhatóság hiányát állapíthatta volna meg.

A sérelemdíj mértékét illetően utalt arra, hogy az azzal kapcsolatban figyelembe vehető körülmények igazolása a felperesek bizonyítási kötelezettsége. Kifejtette, hogy e vonatkozásban a Ptk. szabályozása az 1959. évi IV. törvényhez (régí Ptk.) képest annyiban nem változott, hogy a sérelmet szenvedőnek a sérelemdíj mértékének meghatározása során ki kell mutatnia és bizonyítania kell azt a hátrányt, amelyet az elszenvedett jogsértés okozott számára. A Ptk. szerint a sérelemdíj iránti igény akkor lehet alapos, ha megállapítható a személyiségi jogsértés ténye, a sérelemdíj megfizetésére köteles személye és nem áll fenn a felróhatóság hiánya. Utalt arra, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározása során a bíróság az úgynevezett köztudomású tényekre is figyelemmel lehet a Pp. 163. § /3/ bekezdése alapján. Rögzítette, hogy a felperesek felhívást követően a köztudomású tényeket meghaladóan a sérelemdíj vonatkozásában bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. Az elsőfokú bíróság köztudomású tényként igazoltnak találta, hogy az alperesi jogsértés a felperesi esküvő megzavarását eredményezte. E körben értékelte az esküvő „egyszeri” esemény jellegét,

annak ellenére is, hogy a perbeli házasságkötés az I.r. felperesnek a negyedik, a II.r. felperesnek pedig a második esküvője volt. Utalta arra, hogy az alperes által közölt fényképek és újságcikk az esküvő ünnepi jellegét rombolták le, a felperesekből a sajtó által okozott zavar miatt kiváltott magatartás visszatetszést keltett a falu lakóiból. A jogsértés súlyára, annak a felperesekre és környezetükre gyakorolt hatására, a köztudomású tényekre és a nyilvánosság terjedelmére tekintettel az I.r. és II.r. felperesek által a kereseti kérelemben kért sérelemdíjat alaposnak találva az alperest 1.000.000 - 1.000.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A sérelemdíj összege után a Ptk. 6:532. §-a szerint a jogsértés időpontjától a 6:48. § /1/ bekezdés szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. Utalt arra, hogy a sérelemdíj meghatározása körében nem bírt jelentőséggel az a körülmény, hogy egy esküvőről való tudósítás jogáért egyes sajtószervek milyen összeget hajlandóak fizetni. A sérelemdíj ugyanis megőrizte a nem vagyoni kártérítés intézményéből azt a sajátosságot, hogy az - a felperesi képviselő álláspontjával ellentétben - alapvetően nem tölt be reparatív funkciót.

A törvényszék perköltségről a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján rendelkezett. Ennek kapcsán kifejtette, hogy a pertárgy értékének megállapításánál a Pp. 24. § /1/ bekezdése alapján a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke az irányadó. A pertárgy értékét az I.r. és II.r. felperesek vonatkozásában fejenként 1.600.000 - 1.600.000 forintban határozta meg, figyelemmel arra, hogy a „nem vagyoni kártérítés összege” 1.000.000 forint, ehhez számítandó hozzá a meg nem határozható pertárgyérték alapján további 600.000 forint.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak részbeni megváltoztatását kérte azzal, hogy az ítélet tábla a felperesek sérelemdíj iránti igényét utasítsa el, s kötelezze a felpereseket az első- és másodfokú perköltség viselésére. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi érdemi védekezés előadása ellenére bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül kötelezte őt a kereseti kérelem szerinti 1.000.000 - 1.000.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére, s ezzel megsértette a Pp. 163. § /1/ bekezdésében, 206. § /3/ bekezdésében és 221. § /1/ bekezdésében írtakat. Hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat következetes a vonatkozásban, hogy a sérelemdíj megítéléséhez nem elegendő pusztán a jogellenesség bizonyítása. A személyiségi jogsértés csupán a sérelemdíjra való jogosultság megállapításához elegendő, további kritériumként az igény érvényesítőjének kell bizonyítania a konkrét sérelem bekövetkeztét is.

Hangsúlyozta, hogy a sérelem bekövetkezte, a jogsértő és felróható magatartás valamint a bekövetkezett hátrány közötti ok-okozati összefüggés fennállása ugyancsak a felperesek bizonyítási kötelezettsége lett volna, amelyiknek azonban nem tettek eleget. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegében is mindenképpen eltúlzottnak tekintendő figyelemmel arra, hogy annak megállapítása során a bíróság csak a köztudomású tényeket értékelte. Rámutatott, hogy a sérelemdíj jogintézményének célja a kompenzáció. Erre tekintettel pedig a jelen eljárásban nem lett volna mellőzhető a károsultak személyi körülményeinek részletes megismerése. Hivatkozott a Győri Ítéltábla Pf.I.20.179/2014. számú ítéletére azzal, hogy az abban foglaltak alapján is az állapítható meg, hogy a jelen ügyben megítélt sérelemdíj rendkívüli mértékben eltúlzott.

Fellebbezését utóbb kiegészítette azzal, hogy a sérelemdíj mértékének megállapításánál figyelemmel kell lenni arra is, hogy az I.r. felperesről korábban a magánéletébe is betekintést engedő több cikk, fénykép jelent meg. Sérelmezte, hogy az I.r. és II.r. felperesek között az elsőfokú bíróság nem differenciált, s nem vonta mérlegelési körbe azt sem, hogy a perbeli újságcikkhez illusztrációként felhasznált fotónak a testvérlapban való megjelenéséhez a felperesek korábban hozzájárultak. Ezt meghaladóan előadta, hogy a felperesek fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott elsőfokú döntés alapjául szolgáló tényállás nem ismert, így az a jelen ügyben ítéleti döntés alapjául nem szolgálhat.

Az I.r. és II.r. felperesek fellebbezési ellenkérelmükben a támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását és az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérték. Hangsúlyozták, hogy nem volt olyan méltányolható közérdek, amely az esküvő kapcsán a felperesek személyiségi jogait korlátozta volna. A felpereseket megilleti a magánéletéhez való jog, és az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert az is, hogy kifejezetten tiltakoztak az esküvőjükről szóló tudósítás és a fotók ellen. Ennek ténye az alperesi újságcikk tartalmából is megállapítható. Az alperesi jogsértés súlyosságát az adja, hogy a felperesek nem adhatták át magukat az esküvőjük, mint önmagában megismételhetetlen és egyedi esemény feletti örömüknek, hanem a kényszerű fotózás miatti felháborodásukkal, majd a falubelieknek való magyarázkodással voltak elfoglalva. Az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összege az alperesi jogsértő magatartás felróhatóságára, a felperesek által átélt sérelmek és a kettő közötti ok-okozati kapcsolatra tekintettel lett megállapítva. Utaltak a Fővárosi Törvényszék 40.P.25.470/2014/17. számú ítéletének rendelkező részére. Hangsúlyozták, hogy az alperesi magatartás a házasságkötést mint egyedi, megismételhetetlen esemény megzavarta, annak ünnepi jellegét lerombolta. Az elsőfokú bíróság a felpereseket személyesen meghallgatta, így a

közvetlenség elve nem sérült. A törvényszék a köztudomású tények, valamint a személyes meghallgatás során előadottak alapján helytállóan döntött a sérelemdíj összegéről.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag annak megfellebbezett részében, tehát az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegének vonatkozásában bírálta felül (Pp. 253. § /3/ bekezdés), így a másodfokú bíróság eljárásának nem képezte tárgyát az, hogy megvalósult-e, s ha igen, milyen jogsértés és kinek a részéről a felperesek vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság azt helytállóan rögzítette, hogy a jogsértés bekövetkeztének időpontjára figyelemmel a jelen eljárásban a Ptk. alkalmazandó. Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság nem folytatta le, így erre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése lenne indokolt. A törvényszék az I.r. és II.r. felpereseket meghallgatta. A felperesek úgy nyilatkoztak, hogy az őket ért hátrányok vonatkozásában bizonyítási indítványuk nincs, a sérelemdíj mértékére vonatkozóan további bizonyítási indítványt nem kívánnak előterjeszteni (5. sorszám alatti jegyzőkönyv). Az elsőfokú bíróság ítéletében számot adott arról, hogy milyen előadások, bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, s az ítélet indokolása kitért arra is, hogy a bíróság ítélete milyen tényálláson, milyen bizonyítékokon és milyen jogszabályokon alapul. Erre tekintettel az alperesi fellebbezésben a Pp. 163. § /1/, 206. § /1/ és 221. § /1/ bekezdésére alapított, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló előadás nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott Ptk. 2:52. § /1/ bekezdése szerint akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A /2/ bekezdés úgy rendelkezik, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A Ptk. 2:52. § /3/ bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel egy összegben határozza meg. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a sérelemdíj a kártérítési szabályok közül kiemelt személyhez kötött szankció, amellyel kapcsolatban a kötelezett személynek és a kimentés módjának meghatározásával kapcsolatban a kártérítési szabályok az irányadók. A sérelemdíj sajátos jellege folytán kettős funkciójú: kompenzációs szerepet tölt be a személyiségi jogsérelem tekintetében és

emellett magánjogi büntetésnek is tekinthető a hasonló jogsértések megelőzésének céljával (a Polgári Törvénykönyv magyarázatokkal szerkesztő: Vékás Lajos, a szerkesztő munkatársa: Gárdos Péter, Complex Kiadó Jogi és Üzleti Tartalomszolgáltató Kft. Budapest 2013. 72. oldal.). A jogirodalomban fellelhető az az álláspont is, mely szerint a sérelemdíj megállapíthatóságához mindenképpen szükséges a személyiséget ért nem vagyoni sérelem megállapíthatósága, amely testi vagy lelki változásokban, illetve a személyiséget körülvevő társadalmi természeti környezetnek a személyiségre hátrányos megváltozásában (környezeti változások) manifesztálódhat. (Kecskés László, Kőrös András, Makai Katalin, Orosz Árpád, Osztovits András, Petrik Ferenc: Az új Ptk. magyarázata I/IV. HVG Orac Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest 2013. 165. oldal). Ez az álláspont is arra utal, hogy a sérelemdíjnak reparatív funkciója (is) van. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság téves álláspontra helyezkedett, amikor azt fejtette ki, hogy a sérelemdíj alapvetően nem tölt be reparatív funkciót.

Részben tévesen értékelte a törvényszék az I.r. és II.r. felpereseket ért hátrányokat. A perbeli újságcikkből kitűnően a falubeliek elmarasztaló véleménye csak részben állt összefüggésben azzal, hogy a felperesek az újságírók és a fotóriporterek előtt „bujkáltak”. Az alperesi cikk szerint a sértettséget részben az is okozta, hogy a felperesek a helybelieket egyáltalán nem hívták meg az esküvőre.

Ugyanakkor azt helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. és II.r. felperesek hozzájárulásával készült, a perbeli újságcikknél illusztrációként felhasznált fényképfelvétel korábbi megjelenéséhez való hozzájárulásra az alperes alaptalanul hivatkozott. A Ptk. 2:42.§ /3/ bekezdése szerinti hozzájáruló nyilatkozat nem értelmezhető kiterjesztően (Ptk.6:8.§ /3/ bekezdés). A "C" Magazinban való megjelenést meghaladóan a felperesek nem járultak hozzá a róluk készült fotó közléséhez, így a fénykép illusztrációként való felhasználásával az alperes felróható magatartást tanúsított. Ugyanígy a sérelemdíj összegének meghatározása során értékelendő felróható magatartás volt az alperes részéről az engedély nélküli fotó elkészítése, az esküvő megzavarása. A korábbi hozzájáruló nyilatkozat nem eredményezi azt, hogy annak megtételét követően a felpereseket a magánéletükkel, magántitkukkal kapcsolatban ne illette volna meg jogvédelem mindazon tények, körülmények vonatkozásában, amelyek esetében a nyilvánosságra hozatalhoz nem járultak hozzá (Győri Ítéltábla Pf.I.20.179/2014/3.).

Az alperes a felperesek terhére több jogsértést is megvalósított, ugyanakkor a felperesek környezetében kiváltott elmarasztaló vélemény alapjául nem

csupán az alperesi magatartás szolgált. Az I.r. felperes személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy nem kizárólag az alperes küldött fotóriportereket az esküvőre, s nem kizárólag az alperesi fotóriporter készített a felperesek hozzájárulása nélkül fényképeket az eseményről, illetőleg zavarta meg a felperesek házasságkötését.

Helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében arra is, hogy a felperesek a köztudomású tényeket meghaladóan további hátrányok bekövetkeztére nem hivatkoztak, s ilyet nem bizonyítottak. A felperesek a sérelemdíj mértékét kizárólag a köztudomású tények alapulvételével kérték megállapítani. Ezen felperesi előadásra is figyelemmel a jelen eljárásban a köztudomású tényekre tekintettel megállapított sérelemdíj összege kapcsán nem lehet kiemelt jelentőséget tulajdonítani annak, hogy az alperesi jogsértő magatartást megelőzően az I.r. és II.r. felperesek magánéletéről - akár hozzájárulásukkal, akár anélkül - korábban milyen terjedelmű tudósítások, híradások, fényképek jelentek meg. Mindezekre tekintettel az ítéltábla nem találta alaposnak azt az alperesi fellebbezési érvelést sem, mely szerint az I.r. és II.r. felperesek között a sérelemdíj összegét illetően a törvényszéknek differenciálnia kellett volna.

A felperesek sérelmére elkövetett jogsértés súlyára, az alperes felróhatóságára, s a felperesek ért köztudomású tényként figyelembe vehető hátrányokra, a sérelemdíj reparatív és punitív funkciójára figyelemmel az ítéltábla álláspontja szerint mindkét felperes vonatkozásában fejenként 400.000 forint sérelemdíj az, ami a Ptk. 2:52. § /3/ bekezdése alapján megállapítható. A sérelemdíj vonatkozásában is változatlanul irányadó az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) alapján kialakult azon gyakorlat, mely szerint a sérelemdíj (nem vagyoni kár) mértékét vagy a károkozaskori értékviszonyok, vagy az ítélelhozatali értéklviszonyok alapján lehet megállapítani. Ez utóbbi esetben azonban a jogsértő személy kamat megfizetésére nem köteles. Az ítéltábla a felpereseket ért sérelemdíj összegét a jelenkori értéklviszonyok alapján állapította meg, erre tekintettel mellőzte az alperes kamat megfizetésére kötelező rendelkezést (EBH 2009.2041.)

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatta, s az alperest az I. r. és II. r. felperesek javára fejenként 400.000 - 400.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte.

Alapvetően téves az az elsőfokú bírói álláspont, mely szerint a pertárgy értékének meghatározásakor a sérelemdíj összegén felül a felperesek által igényelt objektív jogkövetkezmények alkalmazására figyelemmel a meg nem

határozható pertárgyérték a sérelemdíj összegével kumulálódik. Következetes és egységes a bírói gyakorlat azt illetően, hogy amennyiben a nem vagyoni kárpótlás szerinti pertárgyérték a meg nem határozható pertárgyérték szerinti összeget meghaladja, úgy az objektív jogkövetkezmények érvényesítése esetén az azok után számított meg nem határozható pertárgyérték az illeték alapjaként nem vehető figyelembe (BH. 1999.250., BH. 2001.367., Győri Ítélőtábla Pf.I.20.179/2014/3.). Mindezekre tekintettel a pertárgy értéke az elsőfokú eljárásban felperesenként 1.000.000 - 1.000.000 forint, a másodfokú eljárásban ugyancsak 1.000.000 - 1.000.000 forint az illeték számítása szempontjából, így az elsőfokú eljárás illetéke felperesenként 60.000 - 60.000 forint, a másodfokú eljárás fellebbezési illetéke felperesenként 80.000 - 80.000 forint.

A meg nem határozható pertárgy értéknek és a sérelemdíj alapján számított pertárgy értéknek a pernyertesség-pervesztesség aránya számításánál van jelentősége. Az ítélet tábla döntése alapján az elsőfokú eljárásban a felperesek 60 %-ban lettek pernyertesek, mert az objektív jogkövetkezményeket illetően, s a jogsértés megállapítása kapcsán keresetük alaposnak bizonyult (600.000 forintos perérték), az 1.000.000 forintos sérelemdíj iránti igényük pedig 400.000 forint erejéig volt alapos. Így összesen -az 1.600.000 forintos pertárgyérték alapján- pernyertességük aránya 60 %. A másodfokú eljárásban a felperesek 60 %-ban bizonyultak pervesztésnek, itt ugyanis az objektív jogkövetkezmények már nem képezték az eljárás tárgyát, az 1.000.000 forint fejenkénti sérelemdíj iránti igényt pedig az ítélet tábla 400.000 forint erejéig találta alaposnak.

Mindezekre tekintettel a Pp. 239. § és a Pp. 81. § /1/ bekezdés alapján a feljegyzett kereseti illetékből az I.r. és II.r. felperesek 24.000 - 24.000 forintot, az alperes felperesenként 36.000 forintot, összesen 72.000 forintot köteles feljegyzett elsőfokú eljárási illetékként megfizetni. A másodfokú eljárás illetékből a felperesek fejenként 48.000 forint, az alperes felperesenként 32.000 forint, vagyis összesen 64.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére köteles. A részleges pernyertességre tekintettel az alperes elsőfokú perköltségként az I.r. és II.r. felpereseknek 20.000 forintot, a felperesek a részleges pervesztességükre tekintettel másodfokú eljárási költségként az alperesnek 20.000 forintot köteles perköltségként megfizetni. Az ügyvédi munkadíj Áfa-t is magában foglaló összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § /1/, /2/, /3/, /5/ és /6/ bekezdései alapján rendelkezett.

Győr, 2015. évi október hó 1. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

Kiadmány hitelélül:

Kiadó